

Capitolul I

Hotelul Majestic

După părerea mea, nici un oraș de pe litoralul sudic al Angliei nu este mai frumos ca St. Loo. Nu degeaba a fost numit Regina Stațiunilor, și amintește de Rivieră. Pentru mine, coasta Cornwall-ului este la fel de fascinantă ca aceea din sudul Franței.

I-am mărturisit asta și prietenului meu, Hercule Poirot.

– Așa scria și în meniul restaurantului de ieri, *mon ami*.

Remarca ta nu e originală.

– Dar nu ești de acord?

Zâmbi ca pentru sine și nu-mi răspunse la întrebare.

– Mii de scuze, Hastings. Eram cu gândul departe.

Visam la partea aceea de lume de care tocmai ai amintit.

– Sudul Franței?

– Da. Meditam la ultima iarnă petrecută acolo și la evenimentele care au avut loc.

Mi-am adus aminte. În Trenul Albastru se comisese o crimă, iar misterul – unul complicat și uimitor – fusese rezolvat de Poirot cu uluitoarea sa agerime.

– Cât mi-aș fi dorit să fiu cu tine, am spus cu regret.

– Și eu, admise Poirot. Experiența ta mi-ar fi fost de mare ajutor.

M-am uitat la el pieziș. Viața mă învățase să nu am incredere în complimentele făcute de el, dar părea extrem de serios. Până la urmă, de ce nu? Sunt la curent cu metodele pe care le folosește.

— Ceea ce mi-a lipsit cel mai mult a fost imaginația ta debordantă, Hastings, rosti el visător. Omul trebuie să se mai și descarce. Valetul meu, Georges, un om admirabil cu care îmi mai permit uneori să discut anumite probleme, nu are nici un pic de imaginație.

— Spune-mi, Poirot, nu te-ai simțit niciodată tentat să-ți reieci activitatea? Viața asta pasivă...

— Mi se potrivește de minune, prietene. Să stai la soare... Ce poate fi mai încântător? Să cobori de pe piedestal la zenitul faimei... Ce gest ar putea fi mai mare? Se spune despre mine: „Iată-l pe Hercule Poirot!... Marele... unicul! N-a mai existat unul ca el, și nici nu va exista!” *«Eh bien,* sunt mulțumit. Nu cer mai mult. Sunt modest.

Personal, nu aş fi folosit cuvântul „modest”. Mi se părea că egocentrismul micului meu prieten nu se diminuase cu trecerea anilor. Se lăsa pe scaun, mângâindu-și mustața și aproape dând pe afară de mulțumire de sine.

Stăteam pe una din terasele hotelului Majestic. Este cel mai mare hotel din St. Loo, construit pe un promontoriu cu vedere la mare. Grădinile sale se întindeau jos, sub noi, presărate din belșug cu palmieri. Marea era de un albastru intens și minunat, cerul senin, iar soarele strălucea cu toată puterea cu care trebuia să strălucească un soare de august (lucru rar în Anglia). Se auzea un zumzet plăcut de albine... totul era ideal.

Doar ce sosiseam în seara precedentă, iar aceasta era prima dimineață din săptămâna pe care ne propuseseam să-o petrecem acolo. Dacă starea vremii avea să se mențină, se anunța o vacanță perfectă.

Am ridicat ziarul de dimineață, care-mi căzuse din mâna, și mi-am continuat trecerea în revistă a știrilor dimineții. Situația politică părea nesatisfăcătoare, dar fără aspecte interesante; erau probleme în China, un articol relata pe larg zvonurile despre o escrocherie la Londra, însă nu exista nici o știre incitantă.

— Curioasă treabă boala astă a papagalilor, am remarcat dând foiaia.

— Foarte curioasă.

— Se pare că la Leeds au mai fost două decese.

— Foarte trist.

Am mai dat o pagină.

— Încă nici o veste despre pilotul acela, Seton, și zborul său în jurul lumii. Extraordinar de îndrăzneț, tipii ăștia. Mașina aia amfibie a lui, *Albatross*, trebuie să fie o invenție mareă. Mare păcat dacă a murit. Nu că s-ar fi piedut orice speranță. Poate că a ajuns pe vreo insulă din Pacific.

— Locuitorii insulei Solomon încă mai sunt canibali, nu? comentă Poirot, mucalit.

— Cred că e un tip grozav. Genul acesta de lucruri te fac să te simți mândru că ești englez.

— E o consolare pentru înfrângerile de la Wimbledon, zise Poirot.

— N-am... n-am vrut să... am început.

Prietenul meu îmi stopă cu grație intenția de a-mi cere scuze.

— Eu, declamă el. Eu nu sunt amfibiu precum mașinăria bietului căpitan Seton, dar sunt cosmopolit. Iar față de englezi întotdeauna am nutrit, aşa cum bine știi, o profundă admirație. De exemplu, pentru modul meticulos în care citesc ziarele.

Atenția îmi fusese atrasă de știrile politice.

— Se pare că îi fac viața un calvar ministrului de Interne, am observat chicotind.

— Sărmanul om. E adevărat că are necazuri. Ah, da! Are atât de multe, încât caută ajutor la cele mai dubioase zone.

M-am uitat atent la el.

Zâmbind ușor, Poirot își scoase din buzunar corespondența de dimineață, prinșă atent cu un elastic. Luă din ea o scrisoare pe care mi-o întinse.

— Cred că a ajuns după ce am plecat noi ieri, zise el.

Am citit scrisoarea cu emoție.

— Dar, Poirot, am strigat. Este nemaipomenit de flatant!

— Crezi, prietene?

— Vorbește la superlativ despre abilitatea ta.

— Are dreptate, spuse Poirot, plecându-și privirea cu modestie.

— Te roagă să cercetezi dumneata problema aceasta... o consideră ca pe o favoare personală.

— Chiar aşa. Nu trebuie să-mi repeți tot ce scrie. Înțelegi, dragul meu Hastings, am citit-o și eu.

— Ce păcat! Asta va pune capăt vacanței noastre.

— Nu, nu, *calmez-vous*, nici nu se pune problema.

— Dar ministrul de Interne spune că problema e urgentă.

— S-ar putea să aibă dreptate... dar s-ar putea să nu aibă. Politicienii ăștia se agită din orice. Am observat asta personal, în Camera Deputaților de la Paris.

— Da, ai dreptate, Poirot, dar n-ar trebui să ne pregătim? Am ratat expresul de Londra, pleacă la douăsprezece. Următorul...

— Calmează-te, Hastings, calmează-te, te rog! Nu plecăm azi la Londra, nici măcar mâine.

— Dar convocarea asta...

— Nu mă privește pe mine. Eu nu fac parte din poliția voastră, Hastings. Sunt rugat să preiau un caz în calitate de detectiv particular. Refuz.

— Refuzi?

— Bineînțeles. Îi scriu foarte politicos, îmi exprim regretul, scuzele, îi explic că sunt complet dezolat, dar, ce vrei? M-am retras, sunt terminat.

— Nicidecum! am exclamat cu afecțiune.

Poirot mă bătu pe genunchi.

— Vorbești ca un prieten bun... ca un câine credincios. Și ai și de ce. Celulele cenușii încă funcționează, ordinea, metoda, toate sunt la locul lor. Dar când m-am retras, prietene, m-am retras! Gata! Nu sunt un artist care își ia rămas-bun de mai multe ori. O spun cu toată generozitatea: să-i lăsăm și pe cei tineri să aibă o sansă. Ar putea face o treabă onorabilă. Mă îndoiesc, dar e posibil. Oricum, o vor scoate la capăt cu această problemă cu adevarat plăcitoare a ministrului de interne.

— Dar, Poirot, complimentul!

— Eu sunt mai presus de complimente. Ministrul de Interne, fiind un om cu capul pe umeri, își dă seama că dacă va obține serviciile mele, succesul va fi garantat. Dar, ce vrei? Nu are noroc. Hercule Poirot și-a rezolvat ultimul caz.

M-am uitat la el. În adâncul inimii îi deplângeam încăpățânarea. Rezolvarea unui mister ca acela din scrisoare ar fi conferit un plus de strălucire reputației sale mondiale. Cu toate astea, nu puteam să nu-i admir atitudinea de neînduplecăt.

Brusc m-a străfulgerat un gând și am zâmbit.

— Mă întreb dacă nu cumva ți-e frică. O declarație atât de curtenitoare i-ar ispiti cu siguranță și pe zei.

— E imposibil ca cineva să clintească decizia lui Hercule Poirot, replică el.

– Imposibil, Poirot?

– Ai dreptate, *mon ami*, n-ar trebui să folosim un astfel de cuvânt. *Eh, ma foi*, nu spun că dacă un glonț s-ar înfinge în peretele de lângă capul meu nu aş investiga problema! La urma urmei, oameni suntem!

Am surâs. O pietricică tocmai căzuse pe terasă, în spatele nostru, iar analogia fantezistă a lui Poirot îmi stârnea imaginația. Poirot luă pietricica și continuă:

– Da... suntem oameni. Unul este câinele adormit – foarte bine, dar câinele adormit poate fi stimulat. Aveți voi, englezii, un proverb care spune asta.

– De fapt, dacă mâine găsești un pumnal înfipt lângă perna ta, criminalul care l-a pus acolo trebuie să se păzească!

Poirot aproba oarecum absent.

Spre surprinderea mea, se ridică brusc și coborî cele câteva trepte care duceau de pe terasă în grădină. Tocmai atunci apără o fată care venea în grabă spre noi.

N-am apucat decât să observ că era frumoasă, când atenția mi-a fost atrasă de Poirot, care, neuitându-se pe unde mergea, s-a împiedicat de o rădăcină și a căzut la pământ. În acel moment se afla chiar în dreptul fetei, și amândoi l-am ajutat să se ridice. Firește că eram atent la prietenul meu, dar nu puteam trece cu vederea ființă cu părul negru, un chip poznaș și ochi mari, de un albastru-închis.

– Mii de scuze, se bâlbâi Poirot. *Mademoiselle*, sunteți extrem de amabilă. Regret nespus... au! Mă doare piciorul. Nu, nu, nu e nimic grav, mi-am răsucit glezna, doar atât. În câteva minute o să-mi revin. Dar dacă m-ai putea ajuta, Hastings, vă rog pe dumneata și pe *mademoiselle*, dacă e amabilă, să mă sprijiniți. Îmi e rușine să i-o cer.

Susținându-l de ambele părți l-am așezat pe un scaun de pe terasă. Am sugerat apoi să cheme un doctor, dar prietenul meu s-a opus cu îndârjire.

– N-am nimic, ți-am spus. Mi s-a răsucit glezna, atâtă tot. Mă doare pe moment, dar va trece repede. Făcu o grimășă. *Mademoiselle*, vă mulțumesc de mii de ori. Ați fost extrem de amabilă. Luati loc, vă rog.

Fata se așeză.

– Pentru puțin, spuse ea. Însă ar fi bine dacă ați lăsa pe cineva să vă examineze.

– Vă asigur, *mademoiselle*, e o *bagatelle*. În compania dumneavoastră plăcută, durerea a trecut deja.

Tânără râse.

– Asta e bine.

– Ce spuneți de un cocteil? am propus eu. E ora potrivită.

– Păi... ea ezită. Mulțumesc frumos.

– Martini?

– Da, vă rog... un Martini sec.

Am plecat. Când m-am întors, după ce comandasem băuturile, i-am găsit pe cei doi adânciți într-o conversație animată.

– Închipui-ește-ți, Hastings, spuse el, casa de acolo, pe care am admirat-o atât de mult, îi aparține domnișoarei.

– Chiar așa? am întrebat, deși nu țineam minte să-și fi exprimat vreo admirație. De fapt, abia dacă remarcasem casa. Pare destul de ciudată și impunătoare stând acolo singură, departe de celealte.

– Se numește End House, mă informă ea. O iubesc, dar este o casă veche și dărăpănată. Aproape că stă să cadă.

– Dumneavoastră sunteți ultima reprezentantă a unei familii de viață, *mademoiselle*?

– O, nu suntem de neam! Însă familia Buckley a locuit acolo timp de două sau trei secole. Fratele meu a murit acum trei ani, aşa că eu sunt ultima descendenta.

– Ce trist! Locuți singură acolo, *mademoiselle*?

— Călătoresc foarte mult, iar când sunt acasă o grămadă de oameni veseli vin și pleacă.

— O atmosferă modernă. Eu îmi imaginam că locuți într-o casă misterioasă, bântuită de un blestem de familie.

— Ce grozav! Ce imagine bogată aveți! Nu, nu e bântuită. Dacă este totuși, înseamnă că fantoma veghează asupra mea. Am scăpat de trei ori de la moarte în tot atâtea zile, așa că probabil am o viață fermecată.

Poirot se îndreptă alertat în scaun.

— Ați scăpat de la moarte? Sună foarte interesant, *mademoiselle*.

— O, nu au fost cazuri interesante. Doar câteva accidente. Își feri iute capul din calea unei viespi. Blestematele astăzi de viespi! Cred că au un cuib prin apropiere.

— Albinele și viespile nu vă plac, *mademoiselle*? V-a întepat vreuna, presupun?

— Nu, dar mă enervează cum îți vin drept în față.

— Albina din căciulă, comentă Poirot. E un proverb englezesc.

În acel moment sosiră cocteilurile. Ne-am ridicat paharele și am făcut obișnuitele urări insipide.

— Sunt așteptată în hotel tot la cocteile, spuse domnișoara Buckley. Cred că toată lumea se întreabă ce mi s-a întâmplat.

Poirot își drese glasul și puse paharul jos.

— Ah! Ce bună ar fi fost o ceașcă de ciocolată delicioasă, săpti el. Dar în Anglia nu se face. Cu toate astea, aveți câteva obiceiuri frumoase în această țară. Modul în care domnișoarele își pun și își scot pălăriile... atât de drăguț, atât de ușor...

Fata se uită lung la el.

— La ce vă referi? De ce n-ar face-o?

— Întrebați asta pentru că sunteți Tânără... atât de Tânără, *mademoiselle*. Dar mie mi se pare normal să ai o coafură înaltă și rigidă – așa – iar pălăria prinsă cu multe ace de păr, *là... là... là... et là...*

Făcu patru împunsături șmecherești în aer.

— Dar însământător de incomod!

— Așa mi se pare și mie, fu de acord Poirot. Niciodată martirizată n-ar fi spus-o cu mai multă franchețe. Când bătea vântul era vă și amar, te lua o *migraine*.

Domnișoara Buckley își scoase pălăria simplă cu boruri largi și o puse alături.

— Iar acum facem așa, râse ea.

— Ceea ce e înțelept și minunat, rosti Poirot cu o mică plecăciune.

M-am uitat la ea cu interes. Părul negru și creț ii dădea un aer de spiriduș. De fapt, ea însăși semăna cu o ființă misterioasă din basme. Fața mică și vioaie, în formă de panseluță, ochii mari de un albastru-închis, și încă ceva... ceva obsedant și uimitor. Era oare un semn de neliniște? Sub ochi i se zăreau umbre întunecate.

Terasa pe care ne aflam era foarte rar folosită. Cea principală, unde stăteau majoritatea oamenilor, se găsea chiar după colț, într-un loc unde stâncă netedă cădea perpendicular pe mare.

De după acest colț apăru un bărbat, un bărbat roșu la față împingând un cărucior pe roți. Aspectul său denota o personalitate veselă și lipsită de griji – un marinări tipic.

— Nu știu unde s-a dus fata aia, bombănea el destul de tare ca să-l putem auzi. Nick! Nick!

Domnișoara Buckley se ridică.

— Știam eu că or să se îngrijoreze. Liniștește-te, George, sunt aici.

— Freddie e înnebunită să bea ceva. Vino, fetițo.